

efter at de har fået gennemført en bedømmelse af deres kvalifikationer, fordi man har den opfattelse, at universiteterne så nok vil oprette en række irrelevante uddannelser. Den opfattelse kan man godt have. Og man kan vel have den opfattelse, at de relevanskriterier, man selv har, som måske er samfundsøkonomiske, er de eneste rigtige relevanskriterier.

Vi ved jo endnu ikke, hvad relevanskriterierne bliver, for det vil jo komme frem senere. Det ene er altså uafhængigheden og spørgsmålet omkring relevanskriterierne.

Kl. 15.30

Til det helt særlige med, at ministeren så rent undtagelsesvis har mulighed for at stoppe en uddannelse og nedlægge en uddannelse, vil jeg sige, at det er jeg da fuldstændig sikker på ikke vil ske ret tit. Altså, det er da i forvejen sådan, at de fleste forslag, der kommer fra universiteter osv., om, at man skal oprette uddannelser, da bliver godkendt. Så det vil da ikke ske ret tit.

Men det vil vel ske, når ministeren når frem til, at det her ikke er samfundsøkonomisk relevant, og det er der jo selvfølgelig meget politik i. Det antydede hr. Rasmus Prehn også. Dermed er det jo også sagt, at vi altså stadig væk vil sikre os, at universiteterne ikke får frihed til at oprette de uddannelser, de ønsker, men at det skal være politisk bestemt.

Det kan måske være lidt overraskende, at jeg faktisk har det synspunkt, at jeg synes, det er en politisk kontrol, som er unødvendig, for nogle kunne have sådan en som mig mistænkt for at gå ind for så meget politisk kontrol som muligt med alt muligt, men belært af mange erfaringer synes jeg nu, at frihed her ville være en vigtig ting.

I det hele taget synes jeg, at det, når man nu har besluttet, at relevansen i sidste ende skal afgøres af ministeren, virker helt unødvendigt, at man vil bruge tid i Akkrediteringsrådet på at beskæftige sig med relevans. Det er heller ikke noget, man i andre lande gør i den slags institutioner, og det der med relevans er, som det også fremgår af mange af høringssvarene, en ganske indviklet og kompliceret sag. Det er slet ikke betryggende, hvis man så får løst relevansproblemet ved at få nogle repræsentanter for et par fagforeninger eller et par arbejdsgiverorganisationer fra aftagersiden, for jeg kender godt deres opfattelse af relevans, og den er måske ikke altid den samfundsmæssigt rigtige. Så det synes jeg er et vigtigt problem i forhold til det her.

Så vil jeg sige, at når man så oven i købet indfører det helt særegne, synes jeg, administrative princip, at ministeren kan lade tilflyde et råd, at han nok ikke vil godkende denne uddannelse, hvorefter det skal holde op med at arbejde med den, så synes jeg ærlig talt, vi er langt ude. Jeg må indrømme, at jeg ikke kan begribe, at en sådan formulering kan komme igennem i det første lovudkast, kan komme igennem forhandlinger mellem forligspartierne efter høringer, hvor adskillige høringssvar påpeger det helt uacceptable i det her, og så stadig væk overleve. Det er da vistnok også at sætte den administrative bekvemmelighed og den politiske bekvemmelighed meget langt over institutioners og menneskers retssikkerhed.

Det er jo rigtigt, at vi i de tilfælde, hvor ministeren direkte griber ind, vil opdage det, men opdager vi det, når der tilflydes en meddelelse? Det er klart, at hvis man sender et § 20-spørgsmål til ministeren og spørger, om han har gjort det, så vil man selvfølgelig få et rigtigt svar, men hvis man nu ikke opdager det, så vil man jo ingenting vide om det. Jeg synes, det er meget, meget bekymrende.

Det allersidste, jeg vil sige, vedrører repræsentationen. Det, at man har besluttet sig til, at man skal have en fælles for alle de videregående uddannelser, kan der givetvis argumenteres for. Man kan så sige, som den radikale ordfører også var inde på, at man jo ikke tager hele skridtet, for man skal alligevel have meget forskellige regler, fordi de forskellige ministerier har forskellige opfattelser af, hvordan tingene skal indrettes. Men når man laver et sådant råd, som er altomfattende, betyder det selvfølgelig også, at der er nogle kvalifikationer, nogle kompetencer, som måske bliver dårligt repræsenteret i rådet. Der er i høringssvarene peget på – med stor nidkærhed fra universiteternes side – at viden om forskning og forskningsbaseret undervisning vil være dårligt repræsenteret.

Studenterne har påpeget, at de faktisk mener, at studentrepræsentationen bliver uhyggelig dårlig, fordi man kun har én studentrepræsentant, der så skal varetage hele det her kæmpeområde. Jeg har godt forstået, at nogle af ordførerne har det synspunkt, at de mennesker, man udpeger til det her, er nogle særlig dygtige mennesker, der på baggrund af indstillinger og hvad som helst, de ingenting aner om, alligevel kan træffe rigtige beslutninger. Det lyder jo lidt som politikere. Det synes jeg nok er tvivlsomt.